

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce:

R [REDACTED] J [REDACTED] narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2 - Nové Město

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 – Nové Město

o náhradu škody a nemajetkové újmy

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 1 080 000 Kč, se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 31 813 Kč a to k rukám právního zástupce žalobce a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ze strany Obvodního soudu pro Prahu 2 byl dne 30. ledna 2019, č. j. 15 C 119/2018-159, proti kterému bylo podáno odvolání. Městský soud v Praze rozhodl dne 26.9.2019 pod čj. 20 Co 209/2019-200 a k podanému dovolání Nejvyšší soud ČR dne 19.1.2021 pod čj. 30 Cdo 1343/2020-231 rozhodnutí soudu I. a u II. stupně částečně zrušil s tím, že předmětem **tohoto** řízení a rozhodování soudu je nadále požadavek žalobce na zaplacení

nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání, **nad již pravomocně přiznanou částku 100 000 Kč**, tedy ve zbývající části **ve výši 1 080 000 Kč**.

2. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 6. 2018 domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že dne 5. 10. 2017 sp. zn. [REDAKCE] bylo zamítnuto odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni proti rozsudku soudu I. stupně, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Předmětnému rozhodnutí předcházelo řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [REDAKCE]. Vzhledem k vydání nezákonného rozhodnutí a celkové délce řízení se žalobce domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy. Žalobce mimo jiné náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 180 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí s tím, že určujícími kritérii je právě medializace případu a hrozba vysokého trestu. K požadavku na náhradu nemajetkové újmy potom uvedl, že v době před zahájením trestního stíhání vedl spořádaný občanský život, neměl žádný záznam v rejstříku trestů ani v rejstříku přestupků. Funkci vedoucího Bytové organizace vykonával od 1. 1. 2000 bez nejmenších pochybení. Během trestního stíhání jej prakticky permanentně pronásledovala obava z možné ztráty zaměstnání se všemi průvodními důsledky, neboť obvinění ze zvláště závažného zločinu v souvislosti s výkonem předmětné funkce mohlo být logicky pro kariérní vývoj naprosto nezhojitelně fatální. Žil v neustálém stresu, existovaly velmi transparentní tendence nepodporovat jeho setrvávání ve funkci. Neustálý stres a obava z budoucnosti neblaze mohly ovlivnit jeho zdravotní stav a zdravotní stav matky, která prodělala závažnou operaci srdce. Celá kauza měla dopad na rodinu, a to i vzhledem k tomu, že v [REDAKCE] byla vyloučena anonymita. Neblahé důsledky vnímaly i dospívající dcery, které studovaly obor veřejná správa a základní školu. Dlouhou dobu byl sledován Policií České republiky, byl vyslýchán ze strany Policie České republiky, po celou dobu bylo tvrzeno, že příštích 12 let stráví v kriminále. Dále byl ve velmi špatném psychickém stavu. Obtíže se projevovaly [REDAKCE]. Toto nesla těžce manželka, neboť ji psychicky stravovala představa výkonu trestu. Manželství trvá [REDAKCE] a s manželkou jsou na sobě velmi citově závislí.
3. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku. Přiznala mimo jiné náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 50 000 Kč, a to stanoviskem ze dne 8. 8. 2018. Učinila nespornou skutečnost, že dne 26. 1. 2018 byl nárok u žalované uplatněn. Popsala průběh trestního řízení tak, že toto bylo zahájeno dne 26. 9. 2013, zprošťující rozsudek nabyl právní moci dne 5. 10. 2017. Ve věci shledala existenci odpovědnostního titulu nezákonného rozhodnutí. Co se týká náhrady nemajetkové újmy, je nezbytné toto tvrdit a prokazovat. Je nutné přihlížet k povaze trestní věci, k délce trestního řízení, k následkům způsobeným v osobnostní sféře. K tomuto odkázala na konstantní judikaturu s tím, že žalobci hrozil trest odnětí svobody 5-12 let. Rozsudkem ze dne 9. 2. 2015, který nenabyl právní moci, byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody. Trestní stíhání trvalo 4 roky a 9 dní. Následně došlo ke zproštění. Vzhledem k okolnostem případu žalovaná přiznala zadostiučinění ve výši 50 000 Kč.
4. Soud má za prokázané ze spisu **Krajského soudu v Plzni sp. zn. [REDAKCE]**, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 26. 9. 2013, kdy bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin úplatku dle § 331 odst. 2 a odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, a pro trestný čin přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 3. 7. 2014 byla Krajským státním zastupitelstvím v Plzni podána obžaloba, kde byli obžalovaní ještě M [REDAKCE] F [REDAKCE] V [REDAKCE] Š [REDAKCE] a V [REDAKCE] S [REDAKCE]. Dne 8. 9. 2014 na den 29. - 31. 10. 2014 bylo nařízeno hlavní líčení, byli předvoláni obžalovaní a svědci.

Dne 5. 10. 2014 potom proběhlo hlavní líčení, stejně tak potom bylo odročeno hlavní líčení na den 12. – 13. 1. 2015. To proběhlo, jak má soud za prokázané z protokolu o hlavním líčení ze dne 12. 1. 2015. Bylo odročeno za účelem přednesu závěrečných řečí a následně bylo odročeno na den 9. 2. 2015 za účelem vyhlášení rozsudku. Dne 9. 2. 2015 byl vyhlášený rozsudek, který uznal všechny obviněné vinnými z trestných činů, které jim byly dávány za vinu. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání dne 12. 3. 2015 ze strany žalobce i ze strany ostatních obžalovaných. Spis byl předložen dne 26. 3. 2015 Vrchnímu soudu v Praze. Dne 17. 9. 2015 bylo nařízené veřejné zasedání u Vrchního soudu v Praze, které proběhlo a na něm byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu jednání. Na den 7. – 8. 3. 2016 potom bylo nařízeno hlavní líčení. Dále bylo nařízeno hlavní líčení na den 27. 4. 2016 a to bylo odročeno na den 14. 6. 2016 s tím, že byli stále vyslýcháni svědci a bylo odročeno na den 7. 9. 2016, opět byla volána svědkyně K [redacted]. Dále bylo odročeno na den 7. 11. 2016, kde byla opět volána stejná svědkyně, která se nedostavovala. Stejně tak potom bylo odročeno s tím, že svědkyně K [redacted] opět z hlavního líčení dne 24. 11. 2016 se omluvila s tím, že je v pracovní neschopnosti. Následovalo hlavní líčení dne 1. 12. 2016, kdy byla předvolávána svědkyně K [redacted] s tím, že bylo zajišťováno i její předvedení prostřednictvím policie. Byla jí uložena dne 9. 12. 2016 také pořádková pokuta. Hlavní líčení bylo nařízeno na den 16. 1. 2017. Svědkyně si podává stížnost proti shora uvedenému rozhodnutí. Jednání odročeno právě z důvodu absence svědkyně na den 28. 2. 2017. Jednání proběhlo, byla vyslechnuta právě svědkyně K [redacted] bylo odročeno na 19. 4. 2017. Hlavní líčení opět proběhlo, byl vyslýchán svědek J [redacted], bylo odročeno za účelem závěrečných řečí na den 5. 6. 2017 a 8. 6. 2017. Jednání proběhlo a byl vyhlášen Rozsudek jménem republiky soudem I. stupně s tím, že tento rozsudek byl zprošťující obžaloby vůči žalobci. Proti tomuto podal odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni a Vrchní soud v Praze dne 5. 10. 2017 usnesením odvolání státního zástupce žalobce zamítl. Rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 5. 10. 2017.

5. Co se týká medializace řízení, soud má za prokázané z článku – doplnit z protokolu, že došlo k masivní medializaci trestního stíhání žalobce, který byl zmiňován jak v televizi, a to jak v České televizi, tak i potom v dalších médiích, zejména médiích regionálních. Dále má soud za prokázané z Wikipedie, že obec [redacted] i na Wikipedii potom jsou zmínky o trestním stíhání žalobce. Dále má soud za prokázané zásah do osobnostní sféry žalobce z výsledků manželky žalobce, dále jeho dvou dcer, a to svědkyně K [redacted] a N [redacted] J [redacted] a to v tom směru, že se trestní stíhání žalobce dotklo jak celé rodiny, tak i zejména osobnosti žalobce, kdy žalobce, který byl veselým člověkem, nijak se nestránil společnosti před zahájením trestního stíhání, v době zahájení trestního stíhání. Naopak v době po zahájení trestního stíhání začal být mlčenlivý, těžce nesl trestní stíhání, začal se vyhýbat společnosti, začal se vyhýbat kamarádům. Dále má soud za prokázané, že trestní stíhání žalobce se dotklo i ve zdravotní oblasti, kdy v důsledku stresu trpěl onemocněním kůže. Stejně tak potom má soud za prokázané, že se toto dotklo žalobce i v rovině rodinného štěstí, kdy celá rodina byla nervózní, žalobce byl mlčenlivý, žalobci hrozil poměrně vysoký trest, s trestním stíháním byla potom spojena i možnost ztráty zaměstnání a obavy z možného finančního strádání celé rodiny. Trestní stíhání žalobce se dotklo i rodiny, a to právě v tom směru, že jedna dcera studovala [redacted] druhá potom [redacted] v místě bydliště. Toto trestní stíhání potom bylo i vzhledem k medializaci a vzhledem k velikosti obce potom všeobecně známé. I dcery trpěly trestním stíháním žalobce a toto potom doléhalo na žalobce samotného. Co se týká zásahu do profesní stránky žalobce, soud má za prokázané z také výsledku svědka F [redacted] že tento také v zaměstnání byl zamlklý a měl obavy o své zaměstnání, avšak soud k tomuto uvádí, že žalobce ze své funkce odvolán nebyl.

Výkon svého zaměstnání vykonával i po dobu svého trestního stíhání bez jakéhokoli dalšího omezení. Z výpovědi svědků soud nemá za prokázané, že by toto jakýmkoli způsobem do jeho pracovního nasazení, pracovní roviny jakkoli zasáhlo. Co se týká volnočasových aktivit, žádný ze svědků nevypověděl, ani žalobce sám netvrdil, že by měl nějaké volnočasové aktivity, do kterých by trestní stíhání zasáhlo. Jednalo se pouze o trávení volného času občas s kamarády, kdy toto po zahájení trestního stíhání bylo ze strany žalobce vlastně odmítáno. Žalobce do společnosti nechodil, nechtěl se s kamarády bavit.

6. Z výpovědi svědka F. [REDAKCE] má soud za prokázané, že trestní stíhání zasáhlo žalobce v profesní rovině v tom směru, že se obával o ztrátu zaměstnání. Nicméně ke ztrátě tohoto zaměstnání nedošlo, ten ji dále zastával. V práci byl pouze zamlklejší a roztržitější. Z výpovědi svědkyň - manželky a dcery – a i z výpovědi žalobce má soud za prokázané, že došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce jeho trestním stíháním s tím, že co se týká jednotlivých zásahů do základních lidských práv, které definují jednotlivé části osobnosti žalobce. Co se týká profesní stránky, jak je shora uvedeno, tyto svědkyně k pracovním záležitostem neměly žádných informací. Co se týká zásahu do rodiny, nedošlo k rozpadu rodiny, nicméně bylo zasaženo do rodinného života, a to vzhledem k tomu, že žalobce se stal zamlklejším, nespolečenským, místo dovolených trávil dovolené na zahradě, stejně tak potom trestní stíhání zasáhlo skrze dcery, které musely ve škole čelit právě určité formě posměchu ze strany spolužáků i učitelů, a to díky trestnímu stíhání jejich otce. Celá rodina se obávala o další situaci, zejména se obávali o možnost, že žalobce bude uznán vinným, bude muset nastoupit trest odnětí svobody, obávali se možných existenčních potíží vzhledem k tomu, že žalobce byl osobou, která přináší do rodiny zásadní příjem. Žalobce nesl trestní stíhání těžce i z roviny právě zdravotní. Nemohl spát, trpěl nespavostí, neustále se mu právě promítaly možnosti toho, že bude odsouzen, že ztratí rodinu, která je na něm závislá. Dělal se mu také rudé fleky, a to právě v době trestního stíhání, kdy ze strany lékařů bylo konstatováno, že se právě jedná o projevy stresu. Zároveň však je evidentní z výslechu jak žalobce, tak i svědků, že žalobce žádné volnočasové aktivity neměl, kterých by se v důsledku trestního stíhání a projevů v psychické rovině musel vzdát.
7. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
8. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
9. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
10. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
11. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit.

ust. se zadostiučinění poskytne v peněžích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

12. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu trestního stíhání žalobce. Soud dospěl k závěru a mezi účastníky bylo navíc nesporné, že v trestním stíhání žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesením o zahájení trestního stíhání, neboť nedošlo v tomto trestním stíhání k pravomocnému odsouzení žalobce za uvedený trestní čin. Judikatura dovodila, že i usnesení o zahájení stíhání v tomto případě je formou nezákonného rozhodnutí.
13. Soud se dále zabýval skutečností, zdali v souvislosti s tímto odpovědnostním titulem dle ustanovení § 7 a 8 zákona č. 82/1998 Sb. žalobci nemajetková újma. Co se týká požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, tento původně žalobce požadoval odškodnění samostatně za medializaci, kdy ze strany soudu byl poučen, že samotná medializace není odpovědnostním titulem, nejedná se ani o žádný konkrétní zásah do osobnostní sféry žalobce. Žalobce následně uvedl, že medializace je pouze jedním z faktorů, ke kterým by soud měl přihlížet a dále požadoval částku 1 180 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí za situace, kdy mu měl hrozit vysoký trest odnětí svobody. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury - viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Ze strany žalované byla částka 50 000 Kč jako náhrada nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí zaplacená. Městský soud v Praze rozhodl dne 26.9.2019 pod čj. 20 Co 209/2019-200 a přiznal žalobci dalších 50 000 Kč k odškodnění nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí. Celkem žalobci bylo přiznáno 100 000 Kč.
14. Nejvyšší soud ČR dne 19.1.2021 pod čj. 30 Cdo 1343/2020-231 odůvodnil zrušující rozhodnutí tak, že „odvolací soud konstatoval, že přiznaná výše zadostiučinění je v relaci poskytovanými částkami v jiných obdobných případech trestního stíhání, kdy byl

poškozený stíhán na svobodě a nejzávažnějším následkem tohoto stíhání byla především společenská dehonestace, přičemž k tomuto závěru odkázal na spisové značky rozhodnutí v řízeních vedených u Městského soudu v Praze (sp. zn. [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE]). Z odůvodnění napadeného rozsudku však nevyplývá, v jakých podstatných znacích se odvolacím soudem posuzované obdobné případy shodovaly s trestním stíháním žalobce, popřípadě jaké měly rozdílné znaky, přičemž ani nevysvětlil, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění. Právní posouzení odvolacího soudu otázky výše zadostiučinění je tak v tomto ohledu neúplné, a tedy nesprávné.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újme lze hovořit, pokud nastala újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžítá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží Ústavní soudu ČR sp. zn. **IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovaností apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej náleží Ústavního soudu sp. zn. **II. ÚS 517/99**, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. **30 Cdo 154/2007**, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

15. Soud má za prokázané, že žalobci vznikla nemajetková újma zásahem zejména do osobnostní roviny v rodinné sféře, kdy žalobce byl nervózní, nemluvný, uzavíral se sám do sebe, stranil se společnosti. Soud přihlédl i k situaci, že došlo k medializaci řízení, kdy právě ze strany společnosti byl žalobce doslovně atakován, byly o něm šířeny tyto informace mezi známými, mezi spolužáky jeho dvou dcer i mezi učiteli. Žalobce se obával vysokého trestu. Žalobce taktéž se obával v případě, že by byl pravomocně odsouzen, došlo by ke ztrátě zaměstnání, došlo by tak k poklesu příjmu rodiny. Měl obavy o tom, jakým způsobem by rodina fakticky byla schopna přežít. Soud přihlédl k tomu, že trestní stíhání žalobce bylo masivně medializováno. Toto má soud za prokázané právě z předložených článků, výpisů z internetu i z televizí. Soud nemá nijak za prokázané, že by došlo k zásahu v profesní sféře žalobce nebo ve sféře volnočasové. Soud má za prokázané z výpovědí svědků, že částečně došlo také ke zhoršení zdravotního stavu žalobce, a to vlivem stresu, který lze z tohoto důvodu přičítat i k trestnímu stíhání žalobce, právě k jeho výkyvům nálad, nespavosti.
16. Soud tak pouze za zjištěného skutkového stavu komparoval obdobné případy a v jakých podstatných znacích se odvolacím soudem posuzované obdobné případy shodovaly s trestním stíháním žalobce, popřípadě jaké měly rozdílné znaky a jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučnění. Žalobce byl vyzván usnesením čj. 15 C 119/2018-116 dne 11. 9. 2018 k nutnosti doplnění tvrzení konkrétních zásahů do nemajetkové sféry žalobce a zejména k tomu, aby za situace, kdy požaduje takto vysokou náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, potom také uvedl ke komparaci rozhodnutí vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv. Žalobce k tomu pouze odkázal na rozhodnutí **Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 85/04. Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 85/04 se však týkalo požadavku poškozeného na ušlý zisk a náhradu nemajetkové újmy za omezení svobody za vykonaný trest odnětí svobody. Byl shledán ze strany soudu jako naprosto nepřiléhavý.**
17. Ani po zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR dne 19.1.2021 pod čj. 30 Cdo 1343/2020-231 žalobce najednání soudu dne 22.4.2021 nová rozhodnutí, která měla být komparována k posouzení přiměřenosti výše odškodnění neuvedl.
18. Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 26.9.2019 pod čj. 20 Co 209/2019-200 uvedl, že přiznaná částka 100 000 Kč je v relaci s výší zadostiučnění, poskytovanou v jiných obdobných případech trestního stíhání, kdy byl poškozený stíhán na svobodě a nejzávažnějším následkem tohoto stíhání byla především jeho společenská dehonestace (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted]).
19. K rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted] soud uvádí, že se jedná o přezkum rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [redacted]. V komparovaném řízení trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením ze dne 2.7.2010 a skončilo zprošťujícím rozsudkem ze dne 15.2.2012. Z účastnického výsledku žalobce vzal za prokázané, že k jeho zatčení v rámci uvedeného trestního stíhání došlo před zraky rodiny, policie mu nasadila pouta. Trestní stíhání ho poškodilo pracovní, byl nucen rozvázat pracovní poměr ve společnosti, ve které deset let budoval kariéru. Po zatčení se mu začal hroutit svět, měl nezajištěnou rodinu, musel odejít od zaměstnavatele, probíhala rozsáhlá mediální masáž. Medializaci případu soud I. stupně vzal za prokázanou též z reportáží České televize v hlavních zprávách na ČT 1, ČT 24, dne 3.7.2010 a v 18 hodin ve Zprávách v regionu, z internetových stránek deníku iDnes v [redacted].

(kde je žalobce i zachycen na fotografii), Aktuálně.centrum a LV Novinky. Z výsledku žalobce vzal soud I. stupně dále za prokázané, že trestní stíhání zasáhlo i do jeho psychického stavu, po dobu jeho trvání měl strach o rodinu a o to, jak dopadne jeho život. Přátelé se od něj odvrátili, i obchodní partneři a známí měli strach, že s ním budou spojováni. Jeho pracovní poměr nebyl po skončení trestního stíhání obnoven, našel si novou práci, nicméně měl nižší mzdu, než v práci původní. Poškozenému byla příznaná částka 80 000 Kč jako zadostiučinění.

20. K rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted] soud uvádí, že se jedná o řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] Trestní stíhání poškozeného zasáhlo do osobnostní roviny žalobce s tím, že trestní stíhání způsobilo změnu chování žalobce, který byl podrážděný, trpěl nespavostí, což vyústilo k oddělným prostorám ke spaní a následně i manželskou krizi. Žalobce neměl radost ze života a na fotbale jej označovali za zloděje. Při rodinných setkáních ani členové rodiny nevěřili, že je nevinný, kvůli jeho trestnímu stíhání se názorově rozdělila i obec. Z výpovědi svědka K [redacted] vzal soud za prokázané, že o trestním stíhání žalobce se diskutovalo i mezi dalšími osobami a také těžkostí s pracovním zařazením žalobce. Z internetového portálu Novinky.cz a HN.IHNED.CZ a relace České televize večerník z Čech ze dne 6.11.2007 vzal za prokázané informování veřejnosti médií o trestním stíhání žalobce. usnesením Policie ČR ze dne ze dne 19.6.2007 č.j. [redacted] a ze dne 7.11.2006 č.j. [redacted] zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1 TZ, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) TZ a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 TZ a následně i pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 TZ. Proti usnesením podal žalobce neúspěšně stížnost. Následně byl žalobce obžalován z uvedených trestných činů a rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 6. 2008 č.j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Karlových Varech ze dne 4.9.2009 č.j. [redacted] byl obžaloby zproštěn. Poškozenému bylo příznané zadostiučinění ve výši 150 000 Kč.

21. Nově Obvodní soud pro Prahu 2 uvádí ke srovnání rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.10.2019 č.j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze pod č.j. [redacted] ze dne 27.5.2020, když v tomto řízení se odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu dožadoval spoluobviněný žalobce. Jednalo se tak o shodné trestní stíhání. Negativní dopady trestního stíhání žalobce tvrdil v narušení své politické kariéry, medializace jeho osoby, ztrátu zaměstnání, a to výdělků starosty a velitele hasičského sboru, dále fyzické a psychické zdravotní problémy. Žalobce vykonával funkci starosty [redacted] Pracoval jako velitel jednotky hasičů, která byla předělána na dobrovolné hasiče, a žalobce o práci u hasičského sboru přišel. Ve volbách do zastupitelstva obce konaných ve dnech [redacted] [redacted] se stal členem zastupitelstva obce, což již bylo v době, kdy proti němu bylo vedeno trestní stíhání, a z toho vyplývá, že bez ohledu na vedené trestní stíhání byl zvolen do zastupitelstva obce [redacted] podle výsledku voleb v souladu se zák. č. 491/2001. Výsledky voleb nebyly zpochybněny. Tvzení žalobce, že nebyl zvolen starostou v příčinné souvislosti s trestním stíháním, je liché, neboť příčinná souvislost s trestním stíháním nebyla prokázána. Do zastupitelstva obce byl nadále zvolen. Rovněž ztráta pozice velitele [redacted] nebyla prokázána v příčinné souvislosti s trestním stíháním žalobce. K tomuto došlo na základě svobodného rozhodnutí zastupitelstva obce [redacted] při zasedání konaném 16. 12. 2015, kdy byla schválena změna pracovního poměru velitele [redacted] z hlavního pracovního poměru na dohodu o pracovní činnosti. Ani toto rozhodnutí zastupitelstva nebylo nijak zpochybněno. Navíc v současné době je žalobce

opět velitelem ██████████ což nebylo mezi účastníky sporné. Samotná medializace trestního stíhání žalobce byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů. Nebylo prokázáno, že by se orgány činné v trestním řízení dopustily neodpovídající medializace případu tak, že by komentovaly jeho domnělou trestnou činnost, způsobem umocňujícím újmu obviněného, či dokonce způsobem, který výslovně či nepřímo vede k porušení presumpce nevinu. Pokud došlo k narušení principu presumpce nevinu sdělovacími prostředky, dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. Zároveň žalobce měl již vlastní zkušenosti s trestním stíháním, když v roce 2014 bylo proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zák., které skončilo podmíněným zastavením trestního stíhání. Trestní stíhání žalobce probíhalo pro trestný čin závažnějšího charakteru přijetí úplatku dle § 331 odst. 1, 2, 4 trestního zák. Stíhání trvalo od 26. 9. 2013 do 8. 6. 2017, netrvalo tedy nepřiměřeně dlouhou dobu. Samotné konstatování porušení práva, které žalovaná žalobci poskytla v rámci dopisu ze dne 28. 11. 2018, je zcela dostačujícím prostředkem nápravy vzniklé nemajetkové újmy, když nebyl shledán žádný ze žalobcem tvrzených zásahů na jeho osobu. Pokud žalovaná žalobci poskytla částku 40 000 Kč, jako finančního zadostiučinění z důvodu trestního stíhání, dostalo se mu vyššího stupně zadostiučinění, než na které mu vznikl nárok se stejným průběhem. Odvolací soud navýšil odškodnění o 15 000 Kč. Celkem se poškozenému dostalo zadostiučinění ve **výši 55 000 Kč.**

22. U všech shora uvedených řízení došlo trestním stíháním poškozených k zásahu do osobnostní sféry. Tyto zásahy se projeví ve sféře profesní (buď byl pracovní poměr rozvázán, nebo došlo ke snížení platu poškozeného), projevil se ve sféře rodinné, když zejména z důvodu podrážděnosti, zamlklosti anebo naopak při potřebě neustále situaci řešit došlo ke konfliktům v rodině. O trestním stíhání věděla široká veřejnost a z důvodu medializace (2014). Samotná medializace trestního stíhání žalobce vyplývající z citovaných článků, byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, když nebylo prokázáno, že by se orgány činné v trestním řízení dopustily neodpovídající medializace případu, tak, že by komentovaly jeho domnělou trestnou činnost (např. rozsah či způsob provedení) způsobem umocňujícím újmu obviněného (obžalovaného) či dokonce způsobem, který výslovně či nepřímo vede k porušení presumpce nevinu (k tomu srov. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M., Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 792). Proto pokud došlo k narušení principu presumpce nevinu sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře, dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3870/2012).
23. Soud tak dospěl k závěru, že pakliže mají uvedené případy shodné znaky a tojak přibližnost délky řízení, podobnost zásahů i následků avšak částky přiznaného odškodnění jsou rozdílné, je na místě postupovat dle úvah soudujáká částka zadostiučinění není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Rozptyl výše zadostiučinění je od 55 000 Kč do 150 000 Kč, když již přiznaná částka 100 000 Kč je tak jasným sjednocujícím průměrem. Vzhledem k situaci kdy, částka 100 000 Kč již byla žalobci přiznána soud ve zbytku žalobu zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v kombinaci dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř., § 146 odst. 2 o.s.ř. Žalobce podáním ze dne 26. 1. 2018 požádal u žalované v rámci předběžného projednání nároku o náhradu nákladů obhajoby a doplněním ze dne

27. 3. 2018 potom žalobce doplnil svůj požadavek i o zbytek nároku tak, jak byly uplatňovány touto žalobou. K projednání celého nároku žalobce, a to jak podání ze dne 26. 1. 2018, tak ze dne 27. 3. 2018 došlo stanoviskem ze dne 8. 8. 2018, ve kterém žalobci žalovaná přiznala náhradu nákladů řízení a dále částku 50 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy. Co se týká požadavku na náhradu nákladů řízení, zde žalovaná rozhodla **po** 6 měsíční lhůtě danou § 14 a § 15 zákona č. 82/1998 Sb. v délce 6 měsíců k projednání předběžného nároku a žaloba v tomto směru byla podána včas. Žalobce by v tomto případě při zastavení řízení z důvodu zpětvzetí měl právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení v tomto směru bylo zastaveno z důvodu pozdní úhrady žalované této částky. Co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, žalovaná přiznala žalobci částku 50 000 Kč v rámci předběžného projednání nároku, když však k uplatnění této částky došlo až 27. 3. 2018, stanovisko je ze dne 8. 8. 2018. Žalovaná co se týká tohoto nároku, plnila včas. Žaloba v tomto směru byla předčasná. Zároveň co do dalších požadavků na náhradu nemajetkové újmy, žalovaná částka ze strany městského soudu v Praze byla přiznána další částka ve výši 50.000 Kč a žalobce tak byl úspěšný pouze co, do částky 50.000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy a 5 891,40 Kč, což představovala částka cestovného. Zároveň soud přihlédl k situaci, kdy žalobce sám uznal, že částka 5 395,60 Kč jako náhrada nákladů řízení byla požadována nedůvodně. I z tohoto důvodu tuto žalobu vzal zpět dne 18.1.2019 i výši škody 152 580 Kč a 5891,46 Kč a v částce 50 000 Kč nemajetkové újmy. Zároveň nebyl úspěšný ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení. U rozhodování o náhradě nákladů řízení soud vychází z ust. § 9 odst. 4 písm a/ AT z tarifní hodnoty 50.000 Kč. Žalobce byl tak úspěšný ohledně nemajetkové újmy v tarifní hodnotě 50.000 Kč (nezákonné rozhodnutí), nebyl úspěšný v tarifní hodnotě 50.000 Kč (nepřiměřená délka řízení), byl úspěšný ve výši škody 152 580 Kč a 5891,46 Kč a nebyl úspěšný v částce 5 395,60 Kč. **Celkem byl žalobce úspěšný co, do 58 %. A to v období projednávání žaloby do částečného zpětvzetí dne 18.1.2019.** Celkové náklady vynaložené žalobcem v tomto období jsou příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání vyjádření na žádost soudu, částečné zpětvzetí týkající se náhrady škody. Celkem 4 úkony právní služby á 3100 Kč a 3x300 Kč režijní paušál a DPH. Zaplacený soudní poplatek ve výši 8000 Kč. Celkem by náklady představovala částka ve výši 54 851 Kč poměrná částka ve výši 58% je 31 813 Kč. V dalším období předmětem řízení byl požadavek na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí a nepřiměřenou délku řízení. Vzhledem k situaci, když žalobce byl co do základu úspěšný ohledně náhrady nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí avšak nebyl úspěšný ohledně náhrady nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení, kdy jejich tarifní hodnota byla totožná, nepřísluší žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněně obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 29. dubna 2021

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce